

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/2024-69

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EUROHAUSE, s.r.o.**, Orviská cesta 7137, Piešťany, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Horanským, Staničná 1, Piešťany, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/61/2021-894 z 25. augusta 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/47/2022 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie a riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom krajského súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením najvyššieho súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil na konanie krajskému súdu, prípadne zrušil uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil. Zároveň žiada náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku, napadnutého uznesenia a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Obec Lúka (ďalej len „obec“ alebo „žalovaná“) ako žalovaný verejný obstarávateľ uzavrela 11. januára 2010 zmluvu o dielo č. 01/95/2010 so spoločnosťou FURMET GROUP, s.r.o.,

Stred 47/7, Považská Bystrica (toho času v likvidácii), ktorej predmetom bolo vykonanie stavby „Bytový dom – 9 b.j. Lúka“. V zmysle projektovej dokumentácie sa FURMET GROUP zaviazala neodovzdať stavbu na realizáciu tretej osobe. V zmluve bol dohodnutý postup úpravy ceny pri rozšírení predmetu zmluvy tak, že akákoľvek zmena oproti ocenenému výkazu výmer bude zapísaná do stavebného denníka, podpísaná zhotoviteľom, objednávateľom, prípadne aj projektantom a v prípade ich súhlasu zhotoviteľ pripraví dodatok k zmluve a predloží ho na odsúhlasenie. FURMET GROUP v zmluve so žalovanou uviedla, že sa oboznámila s projektovou dokumentáciou, projektom, cenou stanovenou na základe výkazov výmer, že nie je potrebné vykonať práce navyše a ak si ich v priebehu realizácie žalovaná vyžiada, tak po ich ocenení a po odsúhlasení ich pre žalovanú vykoná. Cena s DPH bola stanovená na 486 915,31 eur.

4. Dodatkom č. 1 z 12. januára 2010 sa FURMET GROUP so žalovanou dohodli, že žalovaná vykoná časť prác sama, čo zníži cenu diela na 476 287,15 eur. Dodatkom č. 2 a č. 2A z 28. januára 2011 sa FURMET GROUP so žalovanou dohodli, že navyše práce (žumpa a dažďová kanalizácia) bude hradíť žalovaná, došlo k zmene DPH a upravili sa na to nadväzujúce podmienky. Dodatkom č. 3 z 24. októbra 2011 sa dohodli na zmene sídla v označení zhotoviteľa.

5. FURMET GROUP uzavrela 21. januára 2010 zmluvu o dielo č. 02/95/2010 so žalobkyňou EUROHAUSE, s.r.o. (ďalej len „sťažovateľka“), ako treťou stranou a poverila ju vykonaním diela, na zhotovenie ktorého sa zaviazala ona sama. Cena diela bola dohodnutá na 422 000 eur a ukončenie diela o 18 mesiacov. V zmluve bol dohodnutý postup úpravy ceny pri rozšírení predmetu zmluvy tak, že akákoľvek zmena oproti ocenenému výkazu výmer bude riešená dodatkom k zmluve a predloží sa na vzájomné odsúhlasenie účastníkom zmluvy. FURMET GROUP v zmluve so žalovanou uviedla, že sa oboznámila s projektom, cenou stanovenou na základe výkazov výmer, že nie je potrebné vykonať práce navyše, a ak si ich v priebehu realizácie FURMET GROUP vyžiada, tak po ich ocenení a vzájomnom odsúhlasení ich sťažovateľka vykoná.

6. Dňa 20. júla 2010 udelila FURMET FROUP sťažovateľke generálnu plnú moc na jej zastupovanie vo veci odovzdania a prevzatia diela a s tým súvisiacich úkonov na základe zmluvy č. 01/95/2010, ako aj prác navyše vyžiadovaných pri kontrolných činnostiach žalovanou a z toho plynúcich finančných záväzkov.

7. Dňa 22. marca 2012 fakturovala sťažovateľka podľa súpisu prác č. 82012 navyše sumu 51 153,34 eur žalovanej. Tá listom z 30. marca 2012 sťažovateľke oznámila, že si nie je vedomá žiadneho zmluvného vzťahu s ňou a neobjednávala si práce navyše. FURMET GROUP listom z 20. apríla 2012 žalovanej oznámila, že uzavrela zmluvu so sťažovateľkou a zároveň jej udelila generálnu plnú moc. Preto FURMET GROUP očakáva, že všetky navyše práce budú uhradené priamo sťažovateľke.

8. Na návrh sťažovateľky vydal Okresný súd Nové Mesto nad Váhom 10. septembra 2014 platobný rozkaz č. k. 3Rob/13/2014-82, ktorým vyhovel v plnom rozsahu sťažovateľke a žalovanú zaviazal na zaplatenie 51 153,34 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 30. marca 2012 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Vychádzal z tvrdenia sťažovateľky, že na základe zmluvy o dielo č. 02/95/2010 medzi objednávateľom – FURMET GROUP a zhotoviteľom – sťažovateľkou bola 22. marca 2012 na základe súpisu prác navyše fakturovaná suma 51 153,34 eur faktúrou č. 2012006. Sťažovateľka uviedla, že tieto práce neobjednala FURMET GROUP, ale pán ██████ – stavebný

dozor žalovanej. Tieto práce neboli v rozpočte a žalovaná sa mala ústne zaviazat', že dá na uvedené práce objednávku a zaplatí ich. Majú byť evidované v stavebnom denníku a podpísané stavebným dozorom žalovanej. K úhrade však nedošlo.

9. Jeden z vykonaných dôkazov bol znalecký posudok č. 6/2019 Ing. Pavla Bogára, z ktorého vyplynulo, že stavebný denník neobsahuje žiadne práce navyč, ktoré by boli prácami navyč podľa zmluvy č. 01/95/2010 a súviseli by s vykonaním diela. Tým znalec odpovedal na otázku súdu, aké konkrétne práce v stavebnom denníku predloženom sťažovateľkou vykonala na stavbe žalovanej sťažovateľka, ktoré nemala vykonať FURMET GROUP, teda ktoré netvorili ani práce navyč podľa zmluvy, ale boli prácami inými, nesúvisiacimi priamo s vykonaním diela podľa zmluvy č. 01/95/2010. Z posudku vyplynulo, že žalovaná vykonávala časť diela vo svojej rézii. Na navyč práce medzi sťažovateľkou a žalovanou nebola uzatvorená zmluva ani písomná objednávka. Dodávky týchto navyč prác mali byť vykonané na základe zápisov v stavebnom denníku, čo sťažovateľka popierala. Znalec práce navyč zhodnotil ako nevyhnutné k užívaniu stavby a jeho súladu so stavebným zákonom okrem požiadavky na zakrytie rozvodov plynu sadrokartónom.

10. Okresný súd napokon konštatoval, že dielo ako celok mala zhotoviť FURMET GROUP, a nie sťažovateľka, ktorá vo vzťahu ku žalovanej zhotoviteľom nikdy nebola. Akékoľvek práce navyč mala predložiť a oceniť FURMET GROUP a až po odsúhlasení žalovanou a uzavretí dodatku k zmluve realizovať, ako bolo dohodnuté v zmluve č. 01/25/2010 v čl. 2.5.1.

11. Starosta žalovanej u sťažovateľky podľa stavebného denníka žiadne práce navyč neobjednával a technický dozor žalovanej nebol oprávnený čokoľvek za žalovanú objednať a samotné zápisy v stavebnom denníku spochybňuje. Starostovi žalovanej bol konateľ sťažovateľky predstavený ako osoba, ktorá sa bude starať o stavebný denník.

12. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľke na základe ňou tvrdených uzatvorených ústnych zmlúv nárok na ňou uplatnenú sumu nepatrí, pretože sťažovateľka nepreukázala, že by si bola žalovaná akékoľvek práce navyč objednala, ani to, že by súviseli s vykonávaním diela. Sťažovateľka v prípade potreby prác navyč mala vstúpiť do jednania s FURMET GROUP a dodatkom k zmluve č. 02/95/2010 vec riešiť. Nárok sťažovateľke nepatrí ani z iného právneho titulu, aj keď si uplatňovala iba úhradu prác navyč. Okresným súdom bola tak žaloba v celom rozsahu zamietnutá rozsudkom č. k. 9Cb/198/2014-786 z 31. júla 2020.

13. V rámci odvolacích námietok dominovali nepreskúmateľnosť, nehodnotenie dôkazov v zmysle § 191 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nevysporiadanie sa so závermi posudku, nesprávne vyhodnotenie svedeckých výpovedí, porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nepredvolania na vyhlásenie rozsudku, nestotožnenie sa s rozhodnutím o nevyhlásení zákonnej sudkyne.

14. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP. Procesné vady podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP nezistil. Konštatoval, že dokazovanie vykonal okresný súd dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal dôkazmi a tvrdeniami strán sporu a správne ich vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, vyvodiac správny právny záver. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu krajský súd posúdil ako plne v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP.

15. Krajský súd označil postup okresného súdu za sústredený na preukázanie existencie zmluvného vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovanou za správny a rozhodujúci pre vyriešenie celého sporu. Krajský súd dospel k rovnakému záveru o neexistencii zmluvného vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovanou. Sťažovateľka neuniesla v konaní dôkazné bremeno a nepreukázala, že by si žalovaná priamo u nej objednala vykonanie prác. Zároveň nepreukázala, že by išlo o práce súvisiace s vykonaním diela. Krajský súd považoval závery okresného súdu za správne, rozsah dokazovania a odôvodnenie za primerané, venujúce sa podstatným skutkovým okolnostiam a tvrdeniam.

16. Prípustnosť dovolania odôvodnila sťažovateľka rozhodovaním sudkyne, ktorá mala byť podľa nej vylúčená [§ 420 písm. e) CSP]. Ďalej, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Napokon tým, že išlo o rozhodovanie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

17. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol v zmysle § 447 písm. c) a f) CSP ako procesne neprípustné.

II.

18. Proti napadnutému rozsudku a uzneseniu sťažovateľka najmä argumentuje:

- a) arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou rozhodnutí,
- b) nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov,
- c) nezákonnosťou znaleckého posudku,
- d) neoznámením termínu vyhlásenia rozsudku,
- e) zaujatosťou zákonnej sudkyne.

III.

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 listiny, porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením.

20. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.1. K namietanému porušeniu uvedených práv krajským súdom:

21. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu disponovala sťažovateľka mimoriadnym opravným prostriedkom (dovolaním), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného súdu, teda najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu uvedených práv najvyšším súdom:

22. Odvolací súd posúdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, pričom konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvoria jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Následne dovolací súd vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií v ich organickej jednote.

23. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017).

24. Podľa sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne a nepreskúmateľne, nevykonal ňou navrhované dôkazy, použil nezákonný znalecký posudok, neoznámil termín vyhlásenia rozsudku a napokon nevyhlásil zákonnú sudkyňu. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

25. K tvrdenej nepreskúmateľnosti krajský aj najvyšší súd uviedli, že okresným súdom boli splnené všetky náležitosti § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd jasne a výstižne vysvetlil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Racionálne zdôvodnil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Krajský súd konštatoval, že odôvodnenie okresného súdu je presvedčivé, vychádzajúce zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

26. K námietke, že okresný súd nevykonal výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ktorý na stavbe pracoval a mohol by dosvedčiť uzavretie zmluvy, krajský súd poukázal, že svedok na pojednávaní 22. júna 2017 vypovedal, že pri jednaniach medzi sťažovateľkou a žalovanou nebol. Na pojednávaní 3. júla 2020 sťažovateľka kládla znalcovi otázky, nenavrhol žiadne dokazovanie ani doplnenie posudku, či vypracovanie ďalšieho posudku, alebo zapracovanie listín, o ktorých v odvolaní tvrdila, že ich mal zatajiť znalec. Odvolací súd sťažovateľkou predložené listiny v prílohe odvolania považoval za novotu v konaní v zmysle § 366 CSP, pretože ich mala k dispozícii a mohla ich uplatniť už na okresnom súde. Krajský súd to podporil aj argumentom, že sťažovateľka mala k dispozícii posudok od 8. júna 2020 a do pojednávania 3. júla 2020 mala dostatočný časový priestor na argumentáciu a navrhovanie dokazovania. S uvedeným sa najvyšší súd plne stotožňuje.

27. Dovolací súd správne poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 1Obdo/46/2017 a sp. zn. 4Obdo/41/2017), kde uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhom strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“

28. Pokiaľ ide o tvrdené použitie nezákonného znaleckého posudku, tak ústavný súd zhrňa, že okresný súd na pojednávaní 28. septembra 2018 oznámil plánované ustanovenie znalca a stranám určil lehotu na zaslanie otázok pre znalca. Následne 8. októbra 2018 uznesením nariadil znalecké dokazovanie. Posudok bol 11. februára 2020 doručený okresnému súdu a 8. júna 2020 bol doručený stranám spolu s predvolaním na pojednávanie konané 3. júla 2020. Je nevyhnutné poukázať na fakt, že sťažovateľka nenamietala prirátanie znalca, odbornosť znalca, otázky a podklady pre znalca ani obsah posudku až do vynesenia prvostupňového rozsudku, čiže po dobu 2 rokov.

29. Ako konštatoval najvyšší súd v uznesení sp. zn. 9Cdo/209/2020 zo 14. októbra 2020, ani prípadné nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017), čo odobril aj ústavný súd (II. ÚS /465/2017).

30. Ústavný súd tu poukazuje na kľúčový fakt a to, že to bola sťažovateľka, ktorá bola v pozícii žalobcu sporového konania povinná uniesť dôkazné bremeno, pričom sa jej nepodarilo preukázať základné tvrdenie, a to existenciu zmluvného vzťahu medzi ňou a žalovanou. Tým sa stáva bezpredmetnou aj existencia samotného posudku, pretože jeho prípadné nevypracovanie by nemalo žiaden vplyv na výsledok konania. Neunesenie dôkazného bremena má za následok neúspech v spore, za ktorý však neúspešná sporová strana – sťažovateľka nemôže viniť súd, ktorý mal podľa nej vydať arbitrárne, nepreskúmateľné, zmätočné rozhodnutie. Preukázanie uzatvorenia zmluvy ústnou formou si z dôvodu absencie písomného dokumentu vyžaduje väčšie množstvo dôkazov.

31. K tvrdenému neoznámeniu vyhlásenia rozsudku okresného súdu na 31. júl 2020 (s náhradným termínom 10. augusta 2020) sa vyjadroval krajský, ako aj najvyšší súd s tým, že sťažovateľka bola informovaná doručovaním na poštovú adresu, ktoré neprevzala; doručením na všetky známe mailové adresy 24. júla 2020 doručením do elektronickej schránky – prevzaté až 8. augusta 2020 a napokon oznámené telefonicky konateľovi sťažovateľky 24. júla 2020, čo vzal konateľ na vedomie a uviedol, že mu termín nevyhovuje. Náhradný termín však nebol pre sťažovateľku alternatívou, ktorú si môže vybrať. Dovolací a odvolací súd sa tak zhodli, že nie je právom sťažovateľky vybrať si termín vyhlásenia rozsudku. Informácia o termíne vyhlásenia sa preukázateľne dostala do jej dispozičnej sféry.

32. K nevyklúčeniu zákonnej sudkyne uvádza ústavný súd, že zo strany sťažovateľky bolo nenárokovateľné očakávať, že po vznesení námietky zaujatosti voči sudkyňi okresného súdu dôjde k jej vylúčeniu, pretože dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP).

33. Pokiaľ ide o sťažovateľkinu tvrdenú prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tú sťažovateľka nevymedzila spôsobom zodpovedajúcim § 432 až § 435 CSP, kde uviedla len polemiku so závermi všeobecných súdov.

34. Ako ústavný súd k dôkaznému bremenu uviedol v náleze sp. zn. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020: *„Civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou naväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo.“*

35. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

36. Závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

37. Ústavný súd v namietanom uznesení nezistil ani taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Všeobecné súdy svojím postupom neupreli sťažovateľke žiadne právo a nijako ju neznevýhodnili. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

38. K tvrdeniu o porušení čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoláva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (III. ÚS 86/05).

39. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu